

... να συνομιλήσουμε με το σήμερα και όχι να βγει κάτι ρετρό», λέει η Μαρία...
 ...τότητα, αν ανήκουμε στην Ανατολή ή στη Δύση». (Φωτ.: Αλέξανδρος Φιλιππίδης)

σκέλος, ξεχωρίζει ο Τζάνγκο Ράινχαρντ, ο Κινγκ Ολιβερ και το ρεμπέτικο, ενώ πολύ ωραία είναι η μελοποίηση του ποιήματος «Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες» του Καρυωτάκη, από τον Νίκο Ντούνα. «Ο στόχος ήταν η παράσταση να συνομιλήσει με το σήμερα και όχι να βγει κάτι ρετρό», παρατηρεί η Μαρία Μαγκανάρη. «Ένα από τα βασικά ζητήματα που τίγονται, είναι αυτός ο δικασμός στην ταυτότητα, αν ανήκουμε στην Ανατολή ή στη Δύση, μια συζήτηση που έχει επανέλθει με άλλους όρους σήμερα. Γενικά, η δομή του έργου είναι αυτή: ξεκινάμε από τη μακροϊστορία, περνάμε στη μικροϊστορία, δηλαδή απ' το συλλογικό στο προσωπικό, και καταλήγουμε σε μια σύνθεση των δύο».

Χιούμορ και ειρωνεία

Η παράσταση έχει τις δραματικές της στιγμές, ωστόσο, εκεί που «απογειώνεται» είναι στα κωμικοτραγικά της επεισόδια και στη λεπτή ειρωνεία, που δεν τονίζεται μόνον λεκτικά, αλλά με την πολύ καλή δουλειά που έχει γίνει στην κίνηση. Γελάσαμε σε πολλές περιπτώσεις (ακόμα και με το μελαγχολικό, κατά τα άλλα, «Θα πεθάνω έ-

να πένθιμο του φθινοπώρου δειλί» του Ουράνη, που δραματοποιείται εξ ολοκλήρου στη βεράντα), κυρίως σε εκείνες όπου το γέλιο βγαίνει από καταστάσεις ακραίες. Στις παραστάσεις της, η Ομάδα Κανιγκούντα επενδύει στο χιούμορ που λειτουργεί υπαινικτικά αλλά δραστικά.

Ένα ερώτημα είναι πώς θα σταθεί αυτή η παράσταση σε μια συμβατική σκηνή και όχι σε έναν τόσο φορτισμένο χώρο. Η κατακερματισμένη δράση ρέει γλυκά, παρότι υπάρχουν στιγμές που οι καλοστημένες, ποιητικές, κατά τα άλλα, σκηνές μοιάζουν να μην συνδέονται ουσιαστικά με το θέμα, που είναι το μεσοπολεμικό πνεύμα - τότε και τώρα. Ίσως η ατμόσφαιρα των '20s και των '30s να σαγηνεύει τόσο που η αισθητική ή και μια κάποια νοσταλγία (η ντεκαντάνς, το καταραμένο της εποχής, το νουάρ, ο ρομαντισμός της) να κυριαρχούν εις βάρος του στόχου που ήταν μια πιο συνθετική θέαση των πραγμάτων. Φεύγοντας, η αίσθηση είναι αυτή ενός ταξιδιού στον χρόνο και στον χώρο, με την ηχογραφημένη φωνή του Βύρωνα Λεοντάρη να αντιπικεί ακόμα κι αφού έχουν όλα τελειώσει: «Είμαστε μεσοπόλεμος, σου λέω, / α-νιάτα μεσοπόλεμος...»